
5

Herdenking aanslag Londen

Aan de orde is **de herdenking naar aanleiding van de aanslag in Londen op zaterdag 3 juni**.

De voorzitter:

Ik heet de minister-president, Mark Rutte, en de ambassadeur van het Verenigd Koninkrijk, Geoffrey Adams, van harte welkom. Ik wil iedereen in de zaal en op de publieke tribune verzoeken om, voor zover dat mogelijk is, te gaan staan.

Ik denk dat voor eenieder van ons geldt dat we nooit hadden gedacht zo vaak te moeten stilstaan bij aanslagen. Vandaag is het de derde keer in slechts een paar maanden tijd dat we een verschrikkelijke en bloedige aanslag in het Verenigd Koninkrijk herdenken. Zaterdag vielen er opnieuw zeven doden en bijna 50 gewonden in het hart van Londen. Al die verloren levens. Het is zó laf, zó zinloos, zó klein om haat en geweld te richten op onschuldige burgers.

Maar de Britse samenleving laat zich niet ontwrichten. Het beste bewijs dat het leven doorgaat, dat het Verenigd Koninkrijk zich niet klein laat krijgen, was het concert dat zondag in Manchester plaatsvond. Zeer indrukwekkend. Er was ruimte voor verdriet, maar ook hoop voor de toekomst. Het beeld van een politiemannet, hand in hand dansend in een kring met tieners, staat op ons netvlies gebrand. Een van de artiesten zei, en ik citeer: "Ik maak een diepe buiging, want ondanks alles wat er is gebeurd, ruik, voel en zie ik bij jullie geen angst." Het concert liet zien hoe weerbaar en verbonden de Britse samenleving is.

Ik heb het Britse parlement namens ons allemaal veel sterkte toegewenst. Ik hoop dat de Britten in staat zijn vast te houden aan hun open, vrije manier van leven. Zij staan voor de zware taak om te leren leven met alle verliezen. Maar zij staan er niet alleen voor. In onze gedachten zijn wij bij de slachtoffers, bij de gewonden die op dit moment vechten voor hun leven, bij al die families die iemand moeten missen en bij de hele Britse samenleving.

Dan geef ik nu het woord aan de minister-president.

Minister Rutte:

Mevrouw de voorzitter. Gisteren kwamen duizenden Londenaren bij elkaar in Potters Fields Park voor een wake ter nagedachtenis aan de doden en gewonden van zaterdagavond, om stil te zijn, om elkaar te steunen maar ook om woorden te delen die respect afdwingen.

"Mijn stad moet geen angst tonen", zei iemand. "We komen uit Londen, we zijn trots en sterk", zei een ander. En één vrouw verwoordde volgens mij heel scherp en direct het gevoel van veel mensen toen ze zei: "Wij wonen hier, zij vallen ons huis aan".

Het zijn reacties die strijdbaarheid en veerkracht laten zien na een zoveelste beproeving. Onverzettelijkheid tegen terreur en geweld. Het is taal van moedige mensen die zich niet de mond laten snoeren en zich hun manier van leven niet laten afnemen.

Dat bewonder ik. Ik vind dat we ons hieraan moeten optrekken. We moeten alles op alles blijven zetten in de strijd tegen het terrorisme. En we zullen onze vrije en democratische samenleving nooit prijsgeven. Dat is het enige juiste antwoord, want wij wonen hier.

Mevrouw de voorzitter. Zoals ik ook zondag in een eerste reactie zei: Londen rouwt en wij rouwen mee. Vandaag herdenken we de slachtoffers en spreken we onze steun uit aan de nabestaanden en de Britse bevolking. Ons hart en onze gedachten zijn bij hen.

De voorzitter:

Dank u wel.

Mag ik u vragen om een moment van stilte in acht te nemen?

(De aanwezigen nemen enkele ogenblikken stilte in acht.)

De voorzitter:

Ik schors de vergadering voor enkele ogenblikken, zodat u in de gelegenheid wordt gesteld om de ambassadeur te condoleren.

De vergadering wordt enkele ogenblikken geschorst.